

NEJVYŠŠÍ SOUD
ČESKÉ REPUBLIKY

22 Cdo 4884/2015-394

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok dne 26. 1. 2016

výrok dne

a je vykonatelné dnem

USNESENÍ

V Písku

dne 29. 10. 2019

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Michala Králíka, Ph.D., a soudců JUDr. Jiřího Spáčilá, CSc., a Mgr. Davida Havlíka ve věci žalobce **Povodí Vltavy, státní podnik**, se sídlem v Praze 5, Holečkova 8, IČO: 70889953, zastoupeného JUDr. Vladanou Tikalovou, advokátkou se sídlem v Praze 4 – Podolí, Jeremenkova 763/88, proti žalovaným: **1)** , narozenému , bytem , zastoupenému JUDr. Janem Kerbachem, advokátem se sídlem v Praze 5 – Lipencích, Spotřebitelská 483, **2)** , narozené , zastoupené JUDr. Hanou Neštickou, advokátkou se sídlem v Praze 2 – Novém Městě, Ječná 550/1, o odstranění stavby a vyklizení pozemku, vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 9 C 4/2011, o dovolání žalovaného 1) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. června 2015, č. j. 8 Co 1531/2012-339, takto:

I. Dovolání **se odmítá**.

II. Žalovaný 1) **je povinen** nahradit žalobci náklady dovolacího řízení ve výši 2 178 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Vladany Tikalové, advokátky se sídlem v Praze 4 – Podolí, Jeremenkova 763/88.

III. Ve vztahu mezi žalovaným 1) a žalovanou 2) **nemá** žádný z účastníků **právo** na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Písku (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 6. října 2011, č. j. 9 C 4/2011-160, uložil žalovaným povinnost odstranit z pozemku parc. č. st. v k. ú. (dále též „předmětný pozemek“) stavbu technické vybavenosti a pozemek vyklidit a vyklizený předat žalobci, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl vzájemný návrh žalovaného 1) na přikázání pozemku parc. č. st. do vlastnictví žalovaných za stanovenou náhradu nebo zřízení věcného břemene užívání tohoto pozemku ve prospěch žalovaných za stanovenou náhradu (výrok II.), uložil žalovaným povinnost společně a nerozdílně zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o odstranění stavby a vyklizení pozemku ve výši 16 091 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.) a uložil žalovanému 1) povinnost zaplatit

žalobci náhradu nákladů řízení o vzájemném návrhu ve výši 9 000 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok IV.).

K odvolání žalovaného 1) Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 30. srpna 2012, č. j. 8 Co 1531/2012-206, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku II. o zamítnutí vzájemného návrhu potvrdil a ve zbytku změnil tak, že zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovaných odstranit z pozemku parc. č. st.

1 stavbu technické vybavenosti a po odstranění stavby pozemek vyklidit a vyklizený předat žalobci (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (výrok II.).

K dovolání žalobce Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 28. ledna 2015, č. j. 22 Cdo 604/2013-245, zrušil rozsudek odvolacího soudu ve výroku I. v části, v níž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně tak, že „žaloba o uložení povinnosti žalovaných odstranit z pozemku parc. č. st. v katastrálním území stavbu technické vybavenosti a po odstranění stavby pozemek vyklidit a vyklizený předat žalobci, se zamítá“, a ve výroku II. a v tomto rozsahu věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Odvolací soud rozsudkem ze dne 16. června 2015, č. j. 8 Co 1531/2012-339, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. v části o povinnosti žalovaného 1) odstranit z předmětného pozemku stavbu technické vybavenosti a pozemek vyklidit a vyklizený předat žalobci, a to do 1 měsíce od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl vzájemný návrh žalovaného 1) na přikázání předmětného pozemku do vlastnictví žalovaných za stanovenou náhradu nebo na zřízení věcného břemene užívání tohoto pozemku ve prospěch žalovaných za stanovenou náhradu (výrok II.) a rozhodl o povinnosti k náhradě nákladů řízení (výroky III. a IV.).

Proti výrokům I., III. a IV. rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný 1) dovolání, které považuje za přípustné podle § 237 občanského soudního řádu. Žalovaný 1) upozorňuje na problematiku od počátku oprávněných staveb na cizím pozemku na základě práva trvalého charakteru, k nimž později zaniklo právo, které mělo mít trvalý charakter. V tomto případě není podle judikatury Nejvyššího soudu se možné domáhat odstranění stavby, a proto není možné ani uložit povinnost odstranit stavbu technické vybavenosti ve vlastnictví žalovaných. Nesouhlasí dále s tím, že uzavřením nájemní smlouvy se žalovaní dostali do méně výhodného postavení, než kdyby nájemní smlouvu neuzavřeli, a proto jsou „trestáni za to, že se snažili zlegalizovat existenci stavby na cizím pozemku“. Pokud by se jednalo o případ oprávněné stavby na cizím pozemku, je žalovaný 1) toho názoru, že se jedná o otázku dovolacím soudem řešenou rozdílně. Mimoto podle žalovaného 1) je s ohledem na mimořádné důvody otázkou, zdali by věc neměla být posouzena jinak. Zůstává nevyřešenou otázkou, zda nepřipadá do úvahy i ta varianta, že stavba byla zřízena státem na státním pozemku, tedy nikoliv na pozemku cizím, když podle žalovaného 1) tato otázka nebyla doposud řešena. Mimoto žalovaný 1) nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že nejsou dány skutečnosti pro zamítnutí žaloby podle § 8 občanského zákoníku, aniž by přitom odvolací soud zohlednil zcela zásadní skutečnosti, a sice že stavba technické vybavenosti byla zakoupena od státu za 200 000 Kč a stát se nyní prostřednictvím státního podniku domáhá odstranění stavby, přičemž odhadem tato částka bude nezbytná pro odstranění stavby. Dále nezohlednil, že výměra předmětného pozemku je bagatelní, stavba leží byť i malou částí na pozemku Lesů České republiky, s. p., které s žalovaným 1) nájemní smlouvu uzavřely, dále otázku využití pozemku o výměře 26 m² pro žalobce a odlišný postup žalobce vůči ostatním nájemcům. Tyto skutečnosti svědčí o zjevném zneužití práva ze strany žalobce, kterému odstranění stavby

ničeho nepřinese. Otázkou tedy je, zda lze vlastnictví a využití pozemku o bagatelní výměře nadřadit vlastnictví stavby nemalé hodnoty, kdy tuto situaci spíše zavinil stát samotný. Nahlíženo § 8 občanského zákoníku, nebyla tato otázka dovolacím soudem doposud řešena. Nevyhovění návrhu žalobce je i v souladu s čl. 17 Charty základních práv Evropské unie. S ohledem na uvedené navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že se žaloba zamítá, popřípadě aby zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření uvádí, že dovolací soud se již všemi zásadními právními otázkami ve věci zabýval a svůj názor v tomto konkrétním případě velmi obsírně zdůvodnil, napadený rozsudek vyslovený právní názor plně respektuje, odvolací soud se také řádně vypořádal otázkou zneužití práva podle § 8 občanského zákoníku, když zvážil všechny okolnosti případu, které žalovaný 1) v dovolání vyzdvihuje. S ohledem na uvedené navrhuje, aby dovolací soud dovolání jako nepřípustné odmítl.

Žalovaná 2) ve vyjádření uvádí, že předmětný pozemek nikdy neužívala a neužívá, ke stavbě neměla a nemá přístup. V podrobnostech odkazuje na svá dřívější vyjádření a podání.

Obsah rozsudků soudů obou stupňů i obsah dovolání jsou účastníkům známy a společně s vyjádřeními k dovolání tvoří obsah procesního spisu, a proto na ně dovolací soud pro stručnost odkazuje.

Podle hlavy II. – ustanovení přechodných a závěrečných – dílu 1 – přechodných ustanovení – oddílu 1 – všeobecných ustanovení – § 3028 odst. 1, 2 zákona č. 89/2012 Sb. (dále též „o. z.“), občanského zákoníku, tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.

Z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. ledna 2014, sp. zn. 17 Co 423/2013 (uveřejněné pod č. 5/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), vyplývá, že ochranu vlastnického práva, o níž soud rozhoduje po 1. lednu 2014, je nutno v poměrech negatorní žaloby poměřovat úpravou obsaženou v § 1042 o. z. Z uvedeného vyplývá, že zákonem č. 89/2012 Sb. se řídí jednak samotné posouzení předpokladů pro vyhovění negatorní žalobě, ale také případné důvody, pro které lze uvažovat o zamítnutí této žaloby.

Nejvyšší soud jako soud dovolací věc projednal podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „o. s. ř.“), neboť řízení v projednávané věci bylo zahájeno přede dnem 1. 1. 2014 (srovnej článek II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Dovolání není přípustné.

Podle § 243f odst. 3 o. s. ř. v odůvodnění usnesení, jímž bylo dovolání odmítnuto nebo jímž bylo zastaveno dovolací řízení, dovolací soud pouze stručně uvede, proč je dovolání opožděné, nepřípustné nebo trpí vadami, jež brání pokračování v dovolacím řízení, nebo proč muselo být dovolací řízení zastaveno. Bylo-li dovolání odmítnuto nebo bylo-li dovolací řízení zastaveno, nemusí být rozhodnutí o náhradě nákladů dovolacího řízení odůvodněno.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 1 – 3 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh). Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení.

Dovolatel v první řadě namítá, že problematika odstraňování staveb na cizím pozemku je dovolacím soudem řešena rozdílně, případně by mělo být posouzeno, zda s ohledem na mimořádné důvody by věc neměla být dovolacím soudem posouzena jinak.

Dovolací soud předně upozorňuje na rozpor obsažený v dovolací argumentaci, kdy dovolatel na jednu stranu tvrdí, že judikatura ve věci odstraňování staveb na cizím pozemku je nejednotná, na druhou stranu dovolatel navrhuje, aby se dovolací soud od judikatury odchýlil, čímž dovolatel ve své podstatě předpokládá, že judikatura je jednotná. Pomine-li dovolací soud tento zjevný obsahový rozpor, tato námitka přípustnost dovolání založit nemůže, neboť judikatura ve věci odstraňování staveb na cizím pozemku, k nimž počáteční oprávnění později zaniklo, je ustálená a dovolací soud neshledal důvodu se od ní odchýlit.

Nejvyšší soud přehledně svou rozhodovací praxi popsal v rozsudku ze dne 28. ledna 2015, č. j. 22 Cdo 604/2013-245, kterým byl zrušen v pořadí první rozsudek odvolacího soudu. V tomto rozhodnutí Nejvyšší soud zdůraznil, že je třeba odlišovat případy, kdy jsou stavby postavené na cizím pozemku od počátku neoprávněně, a na případy, kdy je stavba postavena na cizím pozemku na základě práva, které stavebníka k takové stavbě opravňuje, tedy původně oprávněně, nicméně toto právo později zaniklo. Druhá skupina případů je judikaturou dále členěna na situace, a) kdy stavebník staví stavbu na základě práva, jež není časově omezeno, anebo stavebník se mohl důvodně domnívat, že existence jeho stavby nebude časově omezena, a b) kdy stavebník již od zahájení stavby věděl či vědět měl a mohl, že jeho právo k vybudování stavby není časově neomezené, ale naopak je nebo může být časově limitováno. V případech, kdy stavebník staví na základě občanskoprávního titulu ke stavbě, jenž není časově omezen, ale toto jeho právo později zanikne, judikatura

zdůraznila, že vlastnická práva ke stavbě a pozemku zůstávají odlišná, jsou rovnocenná, navzájem si konkurující a žádné z nich nelze označit za právo silnější, a proto i přes absenci právního titulu k umístění stavby se vlastník pozemku nemůže domáhat odstranění této stavby. V případech, kdy stavebník v době stavby měl občanskoprávní titul ke stavbě, ale jednalo se o oprávnění časově omezené, nebo v případech, kdy stavebník věděl nebo vědět mohl a měl, že jeho právo stavby je pouze dočasné, práva vlastníka pozemku a práva stavebníka nelze považovat za rovnocenná, a proto po zániku práva se může vlastník pozemku domáhat po vlastníkově stavby odstranění stavby.

V uvedeném rozhodnutí dovolací soud dále s ohledem na princip autonomie vůle stran zdůraznil, že v zásadě je možné nahradit časově neomezené právo k umístění stavby na pozemku právem časově omezeným a naopak. Dovolací soud však zároveň zdůraznil, že jestliže smluvní strany přistoupily k privativní novaci, v jejímž rámci došlo k nahrazení dosavadního závazku závazkem novým, je zřejmé, že po zániku nového závazku se nemůže obnovit předchozí právní režim založený právním vztahem, jenž byl zrušen právě závazkem vyplývajícím z privativní novace. To znamená, že po zániku práv a povinností vyplývajících z uzavřeného nájemního poměru by se další právní režim neřídil právním poměrem existujícím před uzavřením nájemní smlouvy právě proto, že tento poměr by byl nahrazen závazkem novým při současném zrušení původního právního vztahu. Po zániku nájemního vztahu by tak bylo nutno vycházet z právního stavu, jenž by nastal po skončení nájemního poměru.

Uvedené závěry se uplatní i v situaci, kdy vlastníkově stavby zanikl jeho občanskoprávní titul k umístění stavby, jenž nebyl časově omezen, vlastník pozemku by se tak ve shodě s výše uvedenou judikaturou nemohl domáhat odstranění stavby a následně by si vlastník stavby a vlastník pozemku sjednali právo dočasného charakteru. Po zániku tohoto práva dočasného charakteru by se tedy neobnovil původní stav, podle něhož se vlastník pozemku nemohl domáhat odstranění stavby, nýbrž i zde by bylo třeba vycházet z právního stavu, jenž by nastal po skončení nájemního poměru.

Uvedené závěry jsou dále aplikovatelné i v situaci, kdy vlastník pozemku prodá stavbu umístěnou na tomto pozemku a účastníci si následně právní režim stavby (nyní již) na cizím pozemku sjednají prostřednictvím nájemního vztahu. Po zániku nájmu se tak vlastník pozemku může s úspěchem domoci odstranění stavby umístěné na tomto pozemku.

Dovolací soud tyto závěry považuje za zcela adekvátní a spravedlivé, neshledává nejmenšího důvodu se od nich odchýlit, přičemž nepřiměřenou tvrdost zákona je možné řešit prostřednictvím zákazu zjevného zneužití práva podle § 8 o. z. [dříve podle § 3 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „obč. zák.“)].

Při aplikaci těchto obecných závěrů na posuzovaný případ je tak zcela zřejmé, že pokud žalovaný 1) koupil stavbu, aniž by si ošetřil právní režim k pozemku pod stavbou a následně uzavřel s žalobcem, coby osobou spravující pozemek pod stavbou, nájemní smlouvu na dobu určitou, svědčil mu k umístění stavby na předmětném pozemku toliko dočasný právní titul (nájem na dobu určitou), který uplynutím nájemní doby zanikl. Za dané situace žalobci vznikl nárok na odstranění stavby stojící na cizím pozemku bez právního důvodu, a proto je příslušným závěr odvolacího soudu, že žalovaný 1) je povinen stavbu odstranit.

Na uvedeném ničeho nemění námitka dovolatele, že důsledky po skončení nájmu jsou pro něj méně příznivé než stav, kdy by nájemní smlouvu vůbec neuzavřel. Dovolací soud zdůrazňuje, že ve shodě se zásadou autonomie vůle je uzavření smlouvy na dobrovolném rozhodnutí smluvní strany, která musí zvážit všechna pozitiva či negativa, která s uzavřením takové smlouvy mohou být spojena. V poměrech nájemní smlouvy je to především zřejmá okolnost, že po skončení nájmu ztratí nájemce oprávnění předmět nájmu užívat a pronajímatel se bude domáhat jeho vyklizení. Tato skutečnost je pojmovým znakem nájemní smlouvy, a jestliže si nájemce tyto skutečnosti dostatečně nezváží před uzavřením nájemní smlouvy, nemůže považovat za nespravedlivý důsledek, který je svou povahou s nájemním vztahem spojen, a to tím spíše, jestliže se jedná o nájemní smlouvu uzavřenou na dobu určitou. Uzavření či neuzavření smlouvy je výhradně na rozhodnutí budoucí smluvní strany, která ale také musí počítat a zvažovat stav, který nastane v právech a povinnostech účastníků po ukončení smluvního vztahu.

Pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že odvolací soud nepřiléhavě odkázal na § 126 obč. zák. namísto § 1042 o. z. To však ničeho nemění na správnosti výroku jeho rozhodnutí, neboť uvedené normy nejsou obsahově odlišné [srovnej usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. března 2015, sp. zn. 22 Cdo 4065/2014 (dostupné na www.nsoud.cz)] a uvedené judikatorní závěry ve vztahu ke stavbám coby samostatným věcem v právním slova smyslu (§ 3055 o. z.) stojícím na cizím pozemku jsou nadále aplikovatelné.

Dovolatel dále namítá, že jsou dány důvody pro odmítnutí žalobcem požadované ochrany jeho vlastnického práva podle § 8 o. z., přičemž se odvolací soud neměl vypořádat s relevantními argumenty dovolatele.

Tato námitka přípustnost dovolání nezakládá.

Podle § 8 o. z. zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 25. března 2015, sp. zn. 22 Cdo 4065/2014 (dostupné na www.nsoud.cz), uvedl, že pokud judikatura k zákonu č. 40/1964 Sb. pojednávala o rozporu s dobrými mravy podle § 3 odst. 1, lze ji – pokud šlo o zneužití práva – přiměřeně aplikovat i na rozhodování podle § 8 o. z.

Z judikatury k § 3 obč. zák. vyplývá, že zamítnutí vlastnické žaloby pro rozpor výkonu vlastnického práva s dobrými mravy připadá do úvahy výjimečně, pokud výkon práva na ochranu vlastnictví vážně poškodí uživatele věci, aniž by vlastníkovvi přinesl odpovídající prospěch, a vyhovění žalobě by se dotýkalo zvláště významného zájmu žalovaného [srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. listopadu 2000, sp. zn. 22 Cdo 740/99 (uveřejněný v časopise Soudní rozhledy, 2001, č. 4, str. 111) nebo náleží Ústavního soudu ze dne 28. srpna 2001 sp. zn. I. ÚS 528/99 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>)]. Dovolací soud má oprávnění učinit otázku aplikace ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. o zákazu výkonu práva v rozporu s dobrými mravy předmětem svého přezkumu jen v případě zjevné nepřiměřenosti relevantních úvah soudů v nalézacím řízení [usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. června 2007, sp. zn. 28 Cdo 2160/2007 (uveřejněné pod č. C 5309 v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck)].

V posuzovaném případě odvolací soud neshledal, že by žalobce vůči žalovanému 1) zneužíval své vlastnické právo tím, že by jednal nepoctivě, a proto by byly splněny důvody pro odmítnutí ochrany jeho práv za situace, kdy je jeho pozemek více jak 4 roky okupován stavbou žalovaných poté, co s nimi neuzavřel novou nájemní smlouvu. Skutečnost, že s nimi nový nájemní vztah neuzavřel, zároveň neznamená, že by s jednotlivými vlastníky staveb na pozemcích, s nimiž hospodaří, zacházel nerovně a že v jeho jednání by bylo možné spatřovat prvky svévole, neboť již v řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že ostatní objekty v dané lokalitě umístěné jsou objekty rekreační na rozdíl od objektu žalovaných, který je stavbou technické vybavenosti a byl jím i v době koupě. Přehlédnout podle odvolacího soudu nelze zjištění, že k rekreačním účelům si žalovaní objekt přebudovali bez souhlasu žalobce jako dotčeného subjektu. Přitom žalovaní již v době koupě věděli, že nenabývají vlastnické právo k pozemku pod stavbou a měli-li záměr od počátku užívat stavbu k rekreačním účelům, měli si tuto možnost ověřit a ošetřit. I když jde o pozemek bagatelní výměry, nelze popřít, že se jedná o pozemek specifický, umístěný v ochranném pásmu, a tak podléhající zvláštnímu režimu, kdy žalobci nelze upřít právo upravovat podmínky jeho užívání. V postupu žalobce nelze shledat žádnou mimořádnost. Dovolává-li se žalovaný 1) svého poškození poukazem na cenu stavby či výši nákladů na její odstranění, je to logickým vyústěním od počátku žalovanými podceněné situace, kdy přistoupili k uzavření nájemní smlouvy na dobu určitou s vědomím, že po skončení sjednané doby nájmu svůj právní titul k užívání stavby pozbudou, a proto se nemohou dovolávat výjimečnosti a mimořádnosti nastalé situace, která je pouze důsledkem uplynutí doby. Nadto nelze dovodit, že by se vyhovění žalobě týkalo zvláště závažného zájmu žalovaného 1), který ve stavbě realizuje toliko svůj rekreační zájem.

Dovolací soud tyto závěry přezkoumal a neshledal, že by byly jakkoliv zjevně nepřiměřené, naopak jsou souladné se závazným právním názorem Nejvyššího soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 28. ledna 2015, č. j. 22 Cdo 604/2013-245. Odvolací soud se řádně vypořádal se všemi relevantními námitkami, není tudíž přiměřená námitka dovolatele, že odvolací soud nezohlednil jím uváděné zcela zásadní skutečnosti. Odvolacímu soudu proto nelze v tomto ohledu ničeho vytknout.

Správnost závěrů odvolacího soudu nemůže zpochybnit ani poukaz na čl. 17 Listiny základních práv Evropské unie.

Podle čl. 51 Listiny základních práv Evropské unie ustanovení této Charty jsou při respektování zásady subsidiarity určena institucím a orgánům Unie a členským státům, pokud aplikují právo Unie. Musí proto respektovat práva, dodržovat zásady a prosazovat jejich aplikaci v souladu s jim svěřenými pravomocemi.

Jelikož právní režim staveb postavených na cizím pozemku není upraven právem Evropské unie, což ani sám dovolatel nijak netvrdí, je zřejmé, že je jeho námitka pro správnost výše učiněných závěrů zcela irelevantní.

Protože Nejvyšší soud neshledal dovolání žalovaného 1) přípustným, podle § 243c odst. 1 o. s. ř. dovolání odmítl.

V souladu s § 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř. rozhodnutí o náhradě nákladů dovolacího řízení neobsahuje odůvodnění.

Poučení: Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

Nesplní-li žalovaný 1) povinnost uloženou tímto rozhodnutím, může se žalobce domáhat výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

V Brně dne 9. prosince 2015

Mgr. Michal Králík, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Fabičovicová